

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

(Άρθρον τῆς Γαλλίδος δημοσιογράφου Ὑβόνης Μουστιέρ)

Ποιά γνώμη ἔχουν ἡ θεντέτες τοῦ κινηματογράφου γιὰ τὴν ὠμορφιά ; Τί μεταχειρίζονται γιὰ νὰ διατηροῦν πάντα δροσερὴ καὶ φρέσκη τὴν ἐπιδερμίδα τους ; Μὲ ποιὸ τρόπο κατορθώνουν νὰ εἶνε τόσο γοητευτικὲς, τόσο ἐλκυστικὲς ; Ποιὰ εἶνε τὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς τους ;

Νὰ ἔνα ζήτημα ποὺ πάντα μοῦ εἶχε κινήσει τὴν περιέργεια καὶ ποὺ δὲν δυσκολεύτηκα πολὺ νὰ τὸ ἐξακριβώσω, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς συναντήσεις, ποὺ κατάφερα νὰ πετύχω στὸ Παρίσι μὲ τὶς πιὸ γνωστὲς καλλιτέχνιδες τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀρχισα ἀπὸ τὴν Ἑλθίρα Ποπέσκο. Τὴν ἐπέτυχα ἔνα πρῶτὸ στὸ κομψὸ μπουντουάρ τῆς θίλλας τῆς ποὺ ἔχει στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης καὶ στὴν ὁποία μένει, ἀπὸ καιρὸ, μὲ τὸν ἄντρα τῆς, τὸ διάσημο θεατρικὸ συγγραφέα Λουὶ Βερνέιγ.

Ἡ περίφημη Ρουμανογαλλὶς θεντέττα, φαίνεται πὼς δὲν συμπαθεῖ καθόλου τὶς δημοσιογραφικὲς... ἐπιδρομὲς. Μόλις μὲ εἶδε ξυνίστηκε καὶ προσπάθησε νὰ μοῦ ξεφύγει:

— Δὲν βλέπετε καλύτερα, στὸ γραφεῖο, τὸν ἄντρα μου, τὸν κ. Βερνέιγ; μοῦ εἶπε. Αὐτὸς σὰς θεβαίω, μὲ ξέρει καλύτερα, ἀπ' ὅσο γνωρίζω ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου ! Ἀπ' αὐτὸν θὰ μάθετε πολὺ περισσότερα...

— Ξέρει ἀκόμα καὶ γιὰ ποιὸν λόγο εἶθε τόσο ὠραία ;

Ἡ ἐρώτησίς μας αὐτὴ ἀσφαλῶς τὴν παρέσυρε ἀρκετά:

— Μὰ τί λέτε ; Αὐτὸ δά, δὲν τὸ κρατῶ ἀπὸ κανέναν μυστικὸ. Εἶμαι, ἀπλούστατα, νέα καὶ λόγῳ τῆς δουλειᾶς μου, προσπαθῶ νὰ φαίνομαι ὅσο μπορῶ πιὸ εὐθυμῆ, πιὸ ζωηρῆ, πιὸ φαιδρῆ... Αὐτὸ ἀλλοστε, νομίζω, ὅτι ἐπιβάλλεται σὲ ὅλες τὶς καλλιτέχνιδες... Ἡ μήπως ἔχετε ἀντίρρηση ;

Ἐγὼ σωπαίνω καὶ χαμογελῶ. Πράγματι ἡ κ. Ποπέσκο δὲν μᾶς λέει καμμιά ὑπερβολή, οὔτε φαίνεται ὅτι θέλει νὰ μᾶς κρύψει τίποτε.

Τολμῶ ἀκόμα μιὰ ἐρώτησι:

— Καὶ μὲ ποιὸν τρόπο κατορθώνετε νὰ διατηρῆτε στὸ πρόσωπό σας αὐτὴν τὴ θαυμαστὴ σας δροσερότητα ;... Μήπως κανένα ἰδιαίτερο καλλυντικὸ... κανένα μασσάζ ἢ...

— Τίποτα, τίποτα ἀπ' αὐτά, μᾶς διακόπτει ἡ ὠραία θεντέτα. Λίγη καλὴ πούδρα μόνο καὶ πολλὴ παραπολλὴ γυμναστικὴ ! Γιὰ τὰ καλλυντικὰ εἶχα πάντοτε τὴ χειρότερη ἰδέα. Μοῦ φαίνεται πὼς κολακεύουν, πολὺ προσωρινὰ ὅμως, ἐνῶ ἀντιθέτως ἀφήνουν ὀλέθρια ἴχνη πάνω στὴν ἐπιδερμίδα μας. Τὸ καλύτερο καλλυντικὸ, κατὰ τὴ γνώμη μου εἶνε... ὁ καθαρὸς ἀέρας, ἡ γυμναστικὴ, ἡ φυσικὴ ζωὴ. Αὐτὰ τονώνουν τὴν ὑγεία καὶ μαζὺ μ' αὐτὴν καὶ τὴν ὠμορφιά. Μήπως νομίζετε πὼς διάλεξα αὐτὴ τὴ θίλλα, ἐδῶ στὸ δάσος, ἀπὸ ἐπίδειξι ἢ ματαιοδοξία ; Κάθε ἄλλο. Ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου κατοικοῦμε ἐδῶ, ἀπὸ καιρὸ, γιὰ νὰ μπορούμε, μετὰ ἀπὸ τὴ δουλειά μας, ν' ἀναπνεύσουμε λιγάκι καθαρὸ ἀέρα... Ἐγὼ κάθε θράδου κοιμᾶμαι μάλιστα μὲ ἀνοιχτὰ παράθυρα, πράγμα ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς συντείνει παραπολλὸ στὴν ὑγεία τοῦ ὕπνου, καὶ σ' ἔνα ἐλαφρότατο πρωινὸ ξύπνημα, ποὺ εἶνε ἡ θάσις γιὰ τὴ διατήρησι τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς φρεσκάδας τοῦ προσώπου.

Τὴν ἴδια μέρα τὸ ἀπόγευμα, βρεθήκαμε στὸ καμαρίνι τῆς Ντάνιελ, Παρολά, στὸ στούντιο. Μᾶς δέχθηκε πολὺ εὐγενικά, φορῶντας μιὰ ὑπέροχη μεταξωτὴ μπλέ-σιέλ πυτζάμα, ἡ ὁποία ἔδινε στὴν καλλονὴ τῆς μιὰ ἐξαιρετικὴ χάρι.

— Δὲν κάνω καμμιά ἰδιαίτερη διαίτα, οὔτε μεταχειρίστηκα ποτέ μου τεχνητὰ μέσα, γιὰ ν' ἀρέσω περισσότερο, μᾶς λέγει. Ἡ διατήρησις τῆς καλλονῆς, εἶμαι θεβαία, ὅτι εἶνε ζήτημα ἐσωτερικῆς διαθέσεως, κεφιοῦ... Ὅταν εἶνε μιὰ γυναίκα αἰσιόδοξη, εὐθυμῆ, εἶνε πάντοτε θελκτικώτερη, γοητευτικώτερη... Ἐγὼ τοῦλάχιστον, προσπαθῶ πάντοτε, νὰ διατηρῶ τὴν αἰσιοδοξία μου. **Θέβαιη πάντοτε ὅτι ἔτσι μόνο θὰ διατηρήσω καὶ τὴν καλλονὴ**

μου.

Καὶ προσφέροντάς μου ἔνα τσιγάρο, πρόσθεσε ἐπιγραμματικώτερα:

— Τὸ θαθύτερο μυστικὸ τῆς ὠμορφιάς, ποὺ πρέπει νὰ τὸ ξέρη κάθε γυναίκα, εἶνε αὐτό: Ἡ ζωηρότης, ἡ εὐθυμία, τὸ κέφι, ἡ αἰσιοδοξία γιὰ τὴ ζωὴ!...

Καὶ ἀληθινὰ ἡ ὀνομαστὴ θεντέττα δὲν μᾶς ἔλεγε ψέματα. Ἀπὸ τὰ μεγάλα γαλανὰ τῆς μάτια, ποὺ διαρκῶς γελοῦσαν, νοιώθαμε τὴν ἔκφρασι μιᾶς ψυχῆς, πάντοτε χαρούμενης καὶ ξένοιαστης !

Ἡ Μέγκ Λεμονιέ, τὴν ὁποία συναντήσαμε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τῆς, στὰ ζητήματα τῆς καλλονῆς ἔχει πολὺ διαφορετικὴ γνώμη. Γι' αὐτὴν, τὰ νειάτα, ἡ ὠμορφιά, ἡ δροσιὰ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τοῦ προσώπου, ὄλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν τάξι, ἀπὸ τὴν λογικὴ, ἀπὸ τὴν μετρημένη καὶ τακτικὴ ζωὴ τῆς γυναίκας. Καὶ φυσικὰ αὐτὸ δὲν μᾶς ξάφνιασε καθόλου, γιὰτὶ ξέραμε πὼς ἡ χαριτωμένη Μέγκ φημίζεται σ' ὅλο τὸ Παρίσι, γιὰ τὴν νοικοκυρῶσή τῆς:

— Μὴ σὰς γελοῦν ! μᾶς εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος. Ἡ ὠμορφιά τῆς γυναίκας εἶνε ζήτημα ὑγείας καὶ μόνο ὑγείας, κ' ἡ ὑγεία πάλι ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ κάνουμε. Ἐμεῖς ἡ ἴδιες μπορούμε νὰ χαλάσουμε ἢ νὰ διατηρήσουμε τὴν ὠμορφιά μας, ἀναλόγως τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ζοῦμε...

...Ἐγὼ, ὅσον καιρὸ παίζω στὸ σινεμά, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀκόμα, πολὺ σπάνια — ἴσως 2 — 3 φορές τὸν χρόνον — θγῆκα ἔξω μετὰ τὸ φαί, γιὰ νὰ γλεντήσω ! Μετὰ τὴ δουλειά μου πάντοτε τραβῶ γιὰ τὸ σπίτι μου. Ἐκεῖ θὰ ἀναπαυθῶ, θὰ δειπνήσω στὶς 9 καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰμιση ὥρα θὰ κοιμηθῶ. Ποτέ δὲν θυμᾶμαι νὰ ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου μετὰ τὶς 11. Τί τὰ θέλετε ; Ἴσως αὐτὸ νὰ μὴ ταιριάζη στὴ ζωὴ μιᾶς καλλιτέχνιδος, μὰ εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ διατηρήσῃ κανεὶς τὴ δροσιὰ του καὶ τὴν ὑγεία του. Γιὰ τὴ ζωὴ ὅμως αὐτὴ, χρειάζεται θέλησις... Ἀμα ὅμως λείπει ἡ θέλησις, εὐκόλα παρασούρεται κανεὶς καὶ τὸ ρίχνει στὰ γλέντια καὶ ὕστερα, ὅταν μετὰ λίγους μῆνες, κυτταχθῆ στὸν καθρέφτη, θὰ ἴδῃ τὶς πρῶτες ρυτίδες, τὶς ὁποῖες προσπαθεῖ μάταια νὰ ἐξαφανίσῃ, μὲ τὰ περίφημα... καλλυντικὰ, ποὺ σερβίρονται κατὰ χιλιάδας ἀπ' ὄλους τοὺς βιομηχανικοὺς οἴκους τοῦ κόσμου...

Τὴ Λίζα Ντελαμάρ, παιδευθήκαμε ἀρκετὰ νὰ τὴ θροῦμε μόνη τῆς καὶ νὰ τὴν κάνουμε νὰ μᾶς πῆ τὰ μυστικὰ τῆς ὠμορφιάς τῆς:

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ θέμα αὐτὸ τὴν ἐνδιαφέρει ἀρκετὰ, γιὰτὶ δείχτηκε ἐξαιρετικὰ φλύαρη:

— Γιὰ νὰ εἶνε μιὰ γυναίκα ὠραία, μᾶς εἶπε, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἔχη... χαρακτήρα ἀξιαγάπητο, καλὸ κι' εὐγενικό... Ἀλλοιῶς, ὅταν ἡ γυναίκα καὶ ἡ πιὸ ὠραία ἀκόμα, εἶνε κακιὰ καὶ δύστροπη, δὲν μπορεῖ ποτέ οὔτε νὰ θέλξη, οὔτε νὰ γοητεύση. Γιὰ μένα τὸ ζήτημα τῆς καλλονῆς τῆς γυναίκας εἶνε καθαρὸ ζήτημα χαρακτήρος ἢ μᾶλλον ἐσωτερικῆς ἐκφράσεως. Κάθε ψυχικὴ μας διάθεσις ἔχει ἄμεση ἀντανάκλασι στὸ πρόσωπό μας, στὴν ἔκφρασί μας. Ἐν τούτοις, μόνος του ὁ καλὸς χαρακτήρας δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ τὴν προσωπικότητα. Δηλαδή, μιὰ ὠραία γυναίκα, μὲ καλὸν χαρακτήρα, ἂν θέλῃ ν' ἀρέσῃ, δὲν πρέπει ποτέ νὰ μιμῆται τὶς ἄλλες στὶς κινήσεις τους, στὴν ὀμιλία τους, στὰ σκέρτσα τους... Πρέπει νὰ διατηρῆ πάντοτε ἀκέραιη τὴν προσωπικότητά τῆς, γιὰτὶ ἀλλοιῶς... γκρεμίζονται ὄλα...

Τὴν κυττάζαμε, ἐνῶ μιλοῦσε, μὲ κάποια ἐλαφρὴ ἀπορία, ἡ ὁποία δὲν διέφυγε τὴν λεπτὴ καὶ οξέυτατη ἀντίληψί τῆς:

— Τώρα ὄλ' αὐτὰ θέβα'α εἶνε λίγο θεωρητικὰ, καὶ ἴσως ὀχι τελείως ἀπαραίτητα. Γιὰτὶ ἐγὼ, τοῦλάχιστον, ἔχω σχηματίσει τὴ γνώμη, πὼς δὲν εἶνε πολὺ δυσκόλο στὴ γυναίκα νὰ μπορῆ ν' ἀ-

Ἡ Μέγκ Λεμονιέ

ρέση στους άντρες... οι οποίοι στο κάτω-κάτω δεν ζητούν ποτέ τόσο πολλά γράμματα !!

* * *

Τη Μαίρυ Γκλόρυ, άφου βασανιστήκαμε τρεις μέρες να την γυρεύουμε παντού, στο σπίτι της, στο στούντιο, στο θέατρο, τη συναντήσαμε, επί τέλους, στο άτελιέ του γνωστού μοντέρνου ζωγράφου Τουσάγκ, όπου ποζάριζε για το πορτραίτο της.

Καθώς ποζάρει όρθια, σε μία γοητευτική στάση, χαμογελάει αντικρίζοντάς μας...

— Ποιά είναι τα μυστικά της ώμορφιάς σας; Με τί τρόπο διατρεΐσθε τόσο δρυσερή πάντοτε, τόσο γοητευτική;

Η Μαίρυ Γκλόρυ, μās κυττάζει παράξενα, σαν να μη καλοχωνεύη την έρώτησή μας:

— Κάνω δίαιτα! μās λέει ύστερα από λίγη σκέψη. Χωρίς δίαιτα τίποτα δεν γίνεται. Ξέρετε τι έκινδύνευσα να πάθω πέρυσι; Να χονδρήνω τόσο, πού να μη μπορώ ούτε να παίξω πειά, ούτε να μπορώ να θγώ πειά στον κόσμο! Έτσι, αναγκάστηκα να μείνω δέκα μέρες στο κρεβάτι και να υποβληθώ σε μία άσχηροτάτη δίαιτα, πού μ' έσωσε... Από τότε έβαλα μυαλό και δεν παρασύρομαι από τίποτε... Ούτε ξενυχτώ, ούτε παρακοιμάμαι... Ζώ με τις ώρες. Έπίσης πολύ ώφέλεια είδα και στα σπόρ, στα όποια επιδίδομαι συστηματικά..

Και η Μαίρυ Γκλόρυ κύτταξε εκείνη την στιγμή το μικρό πλατινένιο ρολογάκι, πού φορούσε στο χέρι της:

— Τί λέτε; μās ρωτάει. Έχετε καιρό να κάνετε μαζί μου μία μικρή θόλτα με το αεροπλανάκι μου... Δεν είναι μακρυνά, απ' έδω, θά πάμε να το θρούμε με την κούρσα μου.

—Κι τ' οδηγείτε μόνη σας;

— Βεβαιότατα. Όχι όμως σε μακρυνές αποστάσεις. Για μία μικρή όμως θόλτα γύρω στο Παρίσι, δεν έχω ποτέ ανάγκη από τον πιλότο μου; Έρχεσθε;

Δεν μπορούμε ν' αντισταθούμε στον πειρασμό. Η Μαίρυ Γκλόρυ μās θάζει στην κούρσα της και σε λίγα λεπτά φθάνουμε στο 'Ωτέιγ, σ' ένα μεγάλο αεροδρόμιο, γεμάτο από πολλά ιδιωτικά αεροπλάνα. Εκεί η Γκλόρυ, φορεί τα γυαλιά της και τον σκουφο της και μās βοηθεί ν' ανέβουμε σ' ένα σταχτι διπλάνυ, πού μās περίμενε.

— Είναι μία πρώτης τάξεως μηχανή, μās λέγει μ' ένθουσιασμό καθώς απογειωνόμεθα.

Σιγά-σιγά ανεβαίνουμε και σχίζουμε τον άέρα, ψηλά από τις στέγες κ' ύστερα πιό ψηλά, επάνω απ' τον πύργο του 'Αϊφέλ. Τρέχουμε με πολύ μικρή ταχύτητα, για να μπορούμε έτσι να κουβεντιάζουμε και λιγάκι.

Καθώς περνούμε ψηλά απ' τα δέντρα των 'Ηλυσίων πεδίων, σε μία στιγμή η Μαίρυ Γκλόρυ μās λέγει εμπιστευτικά:

— Για μένα ξέρετε ποιό είναι το μεγάλο το βαθύτερο μυστικό της ζωής μου; Ο έρωσ μου για τη ζωή... για την έντονη ζωή, τη γεμάτη συγκινήσεις και περιπέτειες...

* * *

Η Ουγκέτ Ντυφλό πού με δέχθηκε πολύ πρόθυμα κι' ευγενικά, αού άποκρίθηκε άμέσως στο έρώτημά μου:

— Έγώ έχω πειά πεισθή πώς η ώμορφιά στη γυναίκα είναι ζήτημα έσωτερικής, ψυχικής διαθέσεως. Έγώ τουλάχιστον παίρνω παράδειγμα από τον ίδιο τον έαυτόν μου. Όταν θυμώνω γίνομαι άμέσως φριχτή, άπαισία!... Όλα τα χαρακτηριστικά μου χαλούν, μεταμορφώνονται και γίνονται άποκρουστικά.

Έτσι κατέληξα στο συμπέρασμα πώς για να διατηρηται μία γυναίκα ώραία κι' έλκυστική, είναι άπαραίτητο να συγκρατη τα νεύρα της, να είναι άπυθής και να προσπαθή να γίνη όσο μπορεί πιό καλή, άγαθή και περιποιητική σ' όλες τις έκδηλώσεις της στον κόσμο.

Για την ανάπτυξη μιās τέτοιας ψυχικής διαθέσεως πολύ καλό — ίσως το μοναδικό — μέσο είναι τα σπόρ. Αυτά τονώνουν το σώμα, διατηρούν τις γραμμές και κυρίως δυναμώνουν τα νεύρα μας, τα όποια είναι, κατά την γνώμη μου, τα μόνα πού δημιουργούν όλες τις αίτιες της κακίας της γκρίνιας και της κακεντρεχίας μας...

Την ίδια γνώμη με την ώραία Ντυφλό, μās εξέφρασε και η διάσημη βεντέττα Σπινελλύ, πού μās δέχθηκε λίγο βιαστικά, μās πού δεν φάνηκε να διαφωνή σε τίποτα με τις άλλες συναδέλφους της.

Η Σπινελλύ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Κάποιος κύριος με ψεύτικες μασέλες παραπονιόταν ότι το ξενοδοχείο, στο όποιο έμεινε δεν είχε καλή θέρμανση.

— Την ήμέρα, έλεγε, είναι δυσάρεστο θέβαια το κρύο, αλλά υποφερτό. Τη νύχτα όμως ξυπνώ συχνά από το κρύο και άκούω τά δόντια μου πού χτυπούν... άπάνω στην τουαλέττα μου !

* * *

Ο έκδότης (σ' έναν νεαρό συγγραφέα). — Πρέπει να γράφετε έτσι, ώστε κι' ο πιό άμαθής να καταλαβαίνει τί θέλετε να πητε.

— Καλά. Δείξτε μου ποιό είναι το κεφάλαιο πού δεν καταλάβατε;

* * *

Η λογική του μικρού.

Ο μικρός. — Μαμά, η νέα δασκάλισσά μας είναι άδικη, γιατί με τιμώρησε για κάτι πού δεν έκανα.

Η μητέρα. — Πώς είναι δυνατόν να τιμωρηθής για κάτι πού δεν έκανες;

Ο μικρός. — Ναί, μαμά. Με τιμώρησε, γιατί δεν έκανα... τά προβλήματα πού μου έδωσε να λύσω !

* * *

Για να πατίσουν.

Ο δικαστής. — Κατηγορούμενε, η άθωότης σου άποδείχθηκε και είσαι έλεύθερος.

— Ευχαριστώ, κύριε δικαστά. Έπειδη όμως έμεινα δεκαπέντε μέρες προφυλακισμένος, έχω — υποθέτω — το δικαίωμα να κάνω μία μικρή κλοπή χωρίς να τιμωρηθώ !...

* * *

Μιλούν δυό παντρεμένυ.

— Ο δρόμος, στον όποιο θρίσκειται το σπίτι μου είναι τόσο θορυβώδης, ώστε όταν μου μιλάη ή γυναίκα μου στο τραπέζι δεν άκούω τί μου λέει.

— Ξέρεις, μήπως αν ύπάρχη κανένα άνοίκιαστο διαμέρισμα; Θάταν ιδανικό για μένα.

* * *

Ο οδηγός όρειβάτης. — Προσέξτε καλά μήπως πέσετε. Το μέρος αυτό είναι τρομερά επικίνδυνο. Αν όμως τύχη να πέσετε, θυμηθήτε να κυττάξετε προς τά δεξιά. Η θεά είναι μοναδική !

* * *

Ο δικαστής. — Κατηγορούμενε, πήγες άλλη φορά στη φυλακή;

Ο λωποδύτης. — Μάλιστα, σέρ.

Ο δικαστής. — Για ποιά αίτία;

Ο λωποδύτης. — Για να... έπισκεφθώ τον πατέρα μου!...

* * *

Η Άννυ. — Έτσι λοιπόν; Ο Τζάκ σου μαθαίνει κολύμπι. Και τί έμαθες ως τώρα;

Η Τζέννυ. — Έμαθα... ότι είναι είκοσι - δυό χρόνων, έλεύθερος και έχει μία επικερδή έργασία.

* * *

Σώθηκες !

— Τί δουλειά κάνει τώρα ο Τόμ;

— Γυρίζει όλη την ήμέρα με τις τσέπες του γεμάτες χρήματα.

— Σώπα δά ! Του έτυχε καμμιά κληρονομιά μήπως;

— Όχι. Είναι εισπράκτωρ στα τράμ.

* * *

Διφορούμενο.

— Περίεργο! Μου φαίνεται πώς έχω δει και άλλοτε το πρόσωπό σας.

— Τί άστείο !

— Είναι πραγματικώς πολύ άστείο.

* * *

Διάνα.

Ο καθηγητής. — Τί έγινε μετά το θάνατο του Μ. Ναπολέοντος;

Ο μαθητής. — Η κηδεία του, κύριε καθηγητά !

* * *

Ο γέρο-Σάμπο είναι χαρούμενος, γιατί έγινε παππούς και αναγγέλλει το ευχάριστο γεγονός στον Μπράουν.

— Είναι κόριτσι; ρωτάει ο Μπράουν.

— Όχι, άπαντά ο Σάμπο. Μάντεψε αν μπορείς.

— Άγοράκι μήπως;

— Άκριβώς. Μά ποιός σου το είπε;